

LUPTA

le combat

Director : Mihai Korne

COSTUL ABONAMENTULUI PE UN AN		
In franci francezi		In alte valute tariful este majorat pentru acoperirea cheltuielilor bancare :
FRANTA	FRF 200	DM 100 - Fr. Elv. 90 - L.St. 25
EUROPA	FRF 250	
Cu avionul :		
AFRICA	FRF 300	USD 45 sau echivalent
AMERICA DE NORD	FRF 300	USD 45 sau CAD 53
ISRAEL	FRF 300	SHEKEL 2560
AMERICA DE SUD	FRF 350	USD 51 sau echivalent
AUSTRALIA	FRF 350	DOL. AUSTRALIENI 60

125, Bureaux de la Colline - 92213 St-Cloud - France
Téléphone : (33-1) 602.29.29 - Télex 270152F
Commission paritaire N° 65481 - C.C.P. : 11 341 71 A Paris

NUMARUL 22

7 septembrie 1984

PARINTELE CALCIU A FOST LIBERAT

Conform telegramei agenției Associated Press, din 3 septembrie 1984, Părintele Calciu, deși nu intra în amnistie (ea nu-i implica pe politici) a fost liberat. Într-un interviu telefonic dat agenției, Părintele Calciu a mulțumit organizațiilor occidentale pentru Drepturile Omului care au depus eforturi pentru a-l scoate din închisoare. O minte occidentală, a declarat Părintele Calciu, nu poate concepe condițiile de detenție existente în închisorile din RSR. Situația sa s-a mai ameliorat în ultimii doi ani. A făcut cel puțin 5 greve ale foamei.

A fost amenințat că va fi din nou arestat dacă reîncepe să facă "agitatie". În prezent nu îndrăznește să iasă din casă singur, însoțit de prieteni, și, spre bucuria lui, prietenii nu s-au sfiit să vină să-l vadă.

Întrebat dacă va veni în Occident, Părintele Calciu a spus că așteaptă, înainte de a lua o decizie, răspunsul Patriarhului la cererea sa de a i serestitui parohia bisericii Radu Vodă.

Fără doar și poate, liberarea Părintelui Calciu se datorează intervențiilor occidentale, în primul rând a celor americane. Ultima intervenție a fost aceea a unui deputat liberal englez sosit în vizită în RSR, la 23 August.

CIMITIRUL

În fața Orșovei, pe malul jugoslav, la Novi Sip, se află un cimitir unde sînt înmormîntați, fără nume, românii care n-au mai reușit să ajungă pe celălalt mal al Dunării, fie că le-au lipsit puterile să înoate pînă la capăt, fie că au fost împușcați de grăniceri (de cei români, nu de cei jugoslavi).

PROCESUL VADUVEI

Văduva prof. Ioan Rășenescu, șeful catedrei de chimie alimentară de la Universitatea din Galați, a întentat la Munchen (RFG) un proces postului de radio Europa Liberă pentru că a difuzat în emisiunea sa din 9 octombrie 1983 textul unei scrisori semnată cu numele soțului ei, decedat cîteva zile înainte, scrisoare a cărei autenticitate o neagă.

Acastă scrisoare pe care am primit-o și noi, din altă sursă, făcea o descriere avizată a stării deplorabile în care se găsește industria alimentară în RSR, a exportului masiv de alimente de bună calitate, a lipsei de control a celor vîndute în țară și care, prin calitatea lor îndoielnică, pun în pericol sănătatea populației. Scrisoarea atrăgea atenția asupra răspunderii pe care o poartă Comitetul pentru Știință și Tehnologie condus de acad. dr. ing. Elena Ceaușescu pentru înlocuirea produselor alimentare naturale cu produse sintetice.

De îndată ce a primit desmînțirea văduvei, Europa Liberă și-a informat ascultătorii (v. LUPTA nr. 5 și 6).

Desmînțirea nu pare să o fi mulțumit pe reclamantă. Ea a trimis un avocat de la baroul din București ca să intențeze acțiunea. Cînd se știe cît de greu ies oamenii din țară, înlesnirile de care dispune văduva pot surprinde. Și motivația

procesului e surprinzătoare. Textul scrisorii nu a dăunat cu nimic memoriei profesorului. Faptele descrise sînt adevărate și destăinuirea lor ar fi făcut cînte oricui. Dacă, așa cum se lasă a se înțelege, difuzarea scrisorii ar fi tulburat liniștea văduvei, ne întrebăm cine a tulburat această liniște?

Cu siguranță nu cei care stau la cozi în RSR și se plîng de proasta calitate a produselor care "se capătă". Poate că liniștea i-a fost tulburată de cei care poartă răspunderea acestor lucruri, în cap cu Nicolae și Elena Ceaușescu, cei care distrug cu bună știință ființa biologică a națiunii prin regimul alimentar pe care-l impun populației.

În spatele văduvei nu se află oare un aparat represiv care se teme de adevăr și de informațiile transmise zilnic de radio Europa Liberă ascultătorilor din țară?

Teama regimurilor comuniste și a dictaturilor de tot soiul față de informația liberă nu e lucru nou. La ONU, RSR și majoritatea statelor care își asupresc cetățenii au încercat să restrîngă și să controleze difuzarea informației libere. Nu au reușit. Scopul rămîne și este urmărit prin alte mijloace. Oare procesul văduvei nu este unul din acestea?...

I.P.S. VALERIAN ÎN PORTUGALIA

În iulie a avut loc la Vatra Românească din Jackson (Michigan), Congresul Episcopiei Ortodoxe Române din SUA. Au venit credincioși din toate colțurile Americii pentru a-și lua rămas bun de la cel care, timp de 32 de ani, a păstrat comunitatea, punînd-o la adăpost de presiunile și ademînirile guvernului și patriarhiei de la București. I.P.S. Arhiepiscopul Valerian Trifa, împotriva căruia, ani de-a rîndul, s-a dus o campanie de denigrare, sprijinită de autoritățile reseriste, ieșea la pensie lăsînd Episcopia în mîinile Episcopului Nathanael. La peste 70 de ani, Arhiepiscopul se pregătea să părăsească America și să ia din nou drumul pribegiei, de astă dată spre Europa.

În august, presa și televiziunea europeană anunța sosirea Arhiepiscopului în Portugalia, reluînd atacurile. I.P.S. Valerian a răspuns că fusese membru al Mișcării Legionare, partid legal în România înainte de război și că nu a participat la crimele săvîrșite în timpul rebeliunii din ianuarie 1941.

Aceleași acuzații, dovedite nefondate, au fost aduse, în trecut, și altor personalități foste legionare, ale exilului.

În schimb, în aceste crime nu au fost niciodată implicați cei care au pactizat, în țară sau în afara granițelor, cu regimul comunist. De asemenea, faptul că ucigașii celor peste 100 de evrei agățați apoi la abator, n-au putut fi niciodată identificați, lăsînd ca această crimă să planeze și să cadă asupra tuturor, ni se pare greu de înțeles, chiar dacă ținem seama de zbuciumul acelor zile.

O asemenea acțiune presupunea premeditare și existența unei bande numeroase și organizate. E o crimă ce se impune a fi clarificată și nu manevrată în funcție de circumstanțe.

OLIMPIADA

20 de medalii de aur, 16 de argint și 17 de bronz sînt dovada vitalității și talentului femeilor (14 medalii) și bărbaților (6 medalii de aur) din România. Cînd sîntem lăsați să ne valorificăm capacitățile, reușim. Și în sport am fost lăsați.

Faptul că același popor care a ieșit pe locul doi la Olimpiadă se află pe penultimul loc în Europa (după Albania) în domeniul economic este dovada că nu oamenii ci regimul este de vină.

Succesul olimpic ne întărește convingerea că românii au energia necesară să reclădească ceea ce a fost distrus și să-și împlinească menirea în mijlocul Europei, după prăbușirea comunismului.

REFLECTOR

ACTIUNI COORDONATE

Comentind consensul dintre Cernenko și Ceaușescu, în cursul întâlnirii de la Moscova, din 4 iunie, revista «Agitator» a CC Sovietic, remarcă faptul că în cursul discuțiilor s-a manifestat caracterul coordonat al pozițiilor Uniunii Sovietice și României în problemele internaționale.

Coordonarea acțiunilor a fost discutată de Ceaușescu și cu Georges Marchais, secretarul general al P C Francez, care și-a petrecut vacanța la Neptun. Cei doi au lansat un apel pentru retragerea rachetelor americane din Europa hotărând să acționeze asupra opiniei publice și a partidelor politice din Occident în acest sens.

Tot la Neptun a fost primit și ministrul Afacerilor Externe al Belgiei, Leo Tindermans, pe care Ceaușescu a încercat să-l convingă de necesitatea retragerii rachetelor SUA pentru a permite anularea contramăsurilor sovietice și reluarea negocierilor sovieto-americane.

Aceeași idee a fost reluată într-un interviu dat la 19 iulie trustului american de presă, Hearst. De data aceasta Ceaușescu adăuga că RSR-ul nu și-a propus să iasă în mod unilateral din Pactul de la Varșovia, dar că este în favoarea desființării celor două pacte OTAN și Pactul de la Varșovia. Această propunere nu e nouă. Ea rimează cu vechiul proiect sovietic de a dezarma Europa de vest. Cu sau fără Pactul de la Varșovia, integrarea în sistemul sovietic a țărilor Europei de Centru permite un control total al Kremlinului asupra acestei regiuni europene.

În aceeași optică, Ceaușescu propune Belgiei să urmeze exemplul Olandei și să amâne instalarea pe solul său a rachetelor americane.

N-au lipsit nici sfaturile: "Israelul nu trebuie să conteze pe superioritatea sa militară, în primul rând pentru că teritoriul său este atât de mic încât folosirea, nu a armelor nucleare, ci a celorlalte mijloace militare moderne ar însemna practic distrugerea acestei țări"... Cu asemenea sfaturi pe semne că Israelul nu s-ar fi creat niciodată ca stat independent iar URSS-ul ar fi stăpinit de mult Orientul Mijlociu.

VIZITE

Cu prilejul vizitei la București a șefului statului Volta Superioră, s-a convenit participarea RSR-ului la exploatarea minei de mangan din Volta și a fost semnat un acord pe termen lung. În ciuda slăbelor rezultate obținute în alte țări africane, RSR-ul își continuă politica sa de penetrație, de unde se vede că ceea ce primează nu este economicul ci strict politicul.

O delegație militară chineză condusă de Yang Dezhi, șeful Marelui Stat Major al armatei chineze și membru al Biroului Politic al PCR a vizitat RSR-ul în iulie. În cursul convorbirilor cu Ceaușescu, acesta din urmă a expus aceleași teme asupra dezarmării. Cu adevărat, "fiul și tatăl națiunii" este neobosit iar fixitatea și repetarea celor câteva idei amintește de o practică a oaspeților, picătura chinezească...

Cum China este favorabilă reinarmării Occidentului, lui Ceaușescu i s-a dat sarcina de a-i convinge să-și schimbe atitudinea.

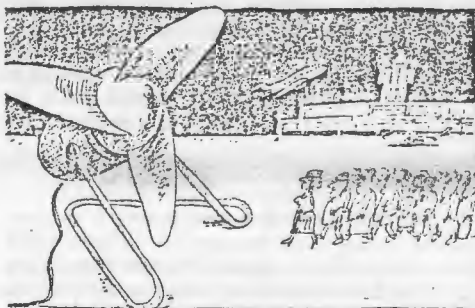
O știre neobișnuit de laconică: vizita președintelui Congresului Mondial Evreiesc la Neptun unde a fost primit de Ceaușescu și de Ștefan Andrei, ministrul de externe RSR.

Cînd secretarul comitetului popular, general al Libiei, Mahomed Ali Zaroug Regal, a fost în RSR, s-a hotărît intensificarea colaborării între cele două state, printre altele și în domeniul agricol, al irigațiilor și al amenajării solului. RSR-ul va furniza specialiști.

Mari specialiști în irigație sînt israelienii care au efectuat lucrări remarcabile captînd apele Iordanului pentru a iriga sudul Israelului. S-ar părea că specialiști israelieni sînt consilieri în RSR pentru programul de irigații și îmbunătățiri funciare care vor costa, după spusele lui Ceaușescu, 10 miliarde de Dolari pînă în 1990.

Cum specialiștii români pleacă în Libia, fiecare învață de la cine poate. Mai periculos e cînd specialiștii libieni în alte domenii, cum ar fi terorismul, formează în RSR alți specialiști, chiar neromâni, cu destinația Israel sau Liban (cum se întîmplă în centrul special de antrenament de lîngă Brașov)!

În cadrul acțiunilor întreprinse de RSR în America Centrală pentru a submina influența occidentală, Ceaușescu l-a primit pe secretarul PC Dominican, la 7 august. "A fost relevant rolul pe care îl are pentru țările din America Centrală și în genere din America Latină întărirea solidarității și cooperării dintre ele în vederea consolidării independenței naționale..."? Nu știm dacă astăzi Cuba e mai independentă decît celelalte state din regiune.

Ministrul afacerilor externe al Suediei, Leonnart Bodstroem, a venit să discute propunerile pe care RSR-ul le-a făcut la Conferința de la Stockholm și care prezintă poziția Pactului de la Varșovia. Cu această ocazie, gazda a reluat (a cita oară?) propunerea făcută de Andropov pentru denuclearizarea Balcanilor și a Europei de Nord.

În căutare de noi debușeuri, Vasile Pungan, ministrul comerțului exterior, a fost în Australia și Noua Zeelandă. Nu știm dacă și-a îndeplinit sarcina dar știm că în Australia îl așteptau o mulțime de cazuri nerezolvate de reintregiri de familie.

Comerțul exterior nu și-a atins obiectivele cu doi din partenerii săi importanți: RFG și Egipt, care reprezentau împreună 15% din totalul schimburilor RSR-ului cu lumea necomunistă în 1982. Dăscălescu (primul ministru) a zburat la Cairo, Ion Oprea (prim viceprimministru) la Bonn ca să încerce mărirea și accelerarea schimburilor. Dar nu ajunge buna voință a partenerilor, mai e nevoie și de produse care să corespundă exigențelor.

IN 40 DE ANI...

RSR-ul este a zecea producătoare din lume de mașini unelte și a 9-a consumatoare. Raportat la populație, ea se situează pe locul 5 la producție și pe locul 2 la consum. RSR-ul consumă de 2 ori mai multe mașini unelte decît SUA și de 2,5 ori decît Anglia, Franța și Italia... Rezultatul este că la export, RSR-ul se situează pe locul 15, după Bulgaria, Jugoslavia și Taiwan.

Aceste cifre sînt cea mai elocventă dovadă a calității dezastruoase a produselor "erei Ceaușescu". Producem mult, de calitate proastă și ca urmare produsele se uzează mai repede ca oriunde.

Nu numai că exportăm puțin, dar exportăm și ieftin. Prețul mediu de export era de cca 3 000 de dolari tona față de un preț de zece la douăzeci de ori mai mare în vest (RFG/SUA).

La asemenea prețuri nu e de mirare că RSR-ul nu reușește să amortizeze costul uzinelor construite pentru fabricarea mașinilor unelte, uzine care lucrează la un sfert sau la jumătate din capacitatea lor.

Primele semne de șomaj au apărut în RSR cu scăderea forței de muncă, în cursul acestui an, de la 7,6 la 7,585 milioane de persoane. Dacă se realizează mult trîmbițata dublare a productivității, prin automatizarea proceselor de producție, această tendință se va menține sau se va accentua în următorii ani.

Prevederile oficiale sînt că în 1990, numărul muncitorilor manuali va scădea cu 2,3 milioane. Asta înseamnă 30% din forța de muncă și un sinistru record de șomaj.

Atît cifrele cît și prevederile oficiale nu l-au împiedicat însă pe Ceaușescu să declare în cursul interviului acordat trustului de presă Hearst că "în România nu numai că nu s-a redus numărul locurilor de muncă, dar au crescut anual cu 50-60 de mii."

Sau nu știe ce spune și bate cîmpul sau minte de la obraz. Dar ce ne mai poate mira în această epocă nefastă?...

RSR-ul n-a ridicat ultimile două tranșe care atingeau suma de 300 milioane de dolari, din împrumutul acordat de Fondul Monetar Internațional, deoarece nu îndeplinește condițiile cerute de acest organism: efectuarea unor reforme, prezentarea unor statistici exacte, stabilirea unui curs realist al leului și, a. În același timp, Ungaria a obținut două noi împrumuturi de 487 milioane de dolari de la Banca Mondială.

INTEGRAREA ROMÂNIEI ÎN CAER

Schimburile RSR-ului cu statele comuniste au reprezentat, în 1983, mai mult de jumătate (53%) din totalul schimburilor cu străinătatea. URSS-ul este principalul partener al României și această tendință se va accentua în urma recentei consfățuirii de la Moscova a CAER-ului, mai cu seamă în viitorul cincinal 1986-1990 ce se află în pregătire.

Titlul *scrie* de doctorat al acad.dr. ing. Elena Ceaușescu este "Transformarea industriei cotochimice în industrie chisco-comică".

Nu s-a terminat încă bine Canalul Dunărea-Marea Neagră (important e că a fost inaugurat!) și a fost luat în discuție de către Comitetul Politic Executiv al CC PCR, la 11 iulie 84, Canalul București-Dunăre. Traseul ar trebui să aibe o lungime de 72 de km. și o lărgime de 80 de metri și să fie alimentat de apele Argeșului.

Nu credem că un asemenea canal s-ar justifica economic. O autostradă între București și Constanța ar fi mult mai puțin costisitoare și ar permite expedierea mărfurilor fără transbordarea de pe camioane pe șlepurii. Canalul va fi costisitor și va necesita un ocol considerabil. Pe de altă parte, în ciuda industrializării, regiunea București nu poate furniza sau absorbi destule mărfuri pentru amortizarea lucrărilor. Mult mai chibzuit și mai economic ar fi să se înceapă prin a se construi o autostradă către mare și eventual spre vest, pentru a se face legătura cu Valea Jiului și Reșița. Abia apoi, cînd și dacă autostrăzile vor fi saturate, se poate pune problema canalului.

~~~~~

RSR va participa la lucrările de extindere a extracției de gaz în Republica Sovietică Turkmenească, la est de Marea Caspică, livrînd material și trimițînd eventual și muncitori. Plata s-ar face de către sovietici, ulterior, cînd se vor fi obținut cantitățile suplimentare de gaz.

DI Șerban Orăscu care comentează știrea la Europa Liberă, subliniază că dacă livrările românești sînt sigure, cele sovietice sînt aleatorii și că e vorba de un contract mult mai defavorabil decît cel făcut de Grecia care va primi anual 2 miliarde de metri cubi de gaz la prețuri și termene stabilite.

Pentru alimentarea Greciei se va construi o deviație de la conducta care alimențează actualmente Austria, RFG și Franța. Deviația ve trece prin România și Bulgaria.

De semnalat că R.S.Turkmenă nu și-a îndeplinit în 1983 planul de extracție la gaz.

Și alte state din Europa de Centru participă la lucrările de deschidere a noilor zăcămintele de gaze naturale din URSS furnizînd adesea importante utilaje importate din Occident și plătite în devalize.

Va fi și cazul României?

CAPRA CU TREI IEZI, (variantă contemporană...)

Mama:
Trei iezi cucuieți, ușa mamii descuieți
Că mama v-aduce vouă
Schema nouă
Post la sate
Leașa pe jumătate!

Lupul:
Trei iezi cucuieți, ușa tatei descuieți
Că tata v-aduce vouă
Un decret și-o lege nouă!

Iedul cel mare:
Deschideți, deschideți, e tătucu, e tătucu...

Iedul cel mic:
Stați cu toții.
Nu fiți proști.
Nu deschideți.
Nu-i tătucu.
E nea Nicu...

Cine știe, face.
Cine nu știe, învață pe alții.
Cine nici nu știe, nici nu face, conduce.

DI. Paul Gafton, cercetător la Europa Liberă, arată că, pe lîngă 3,3 milioane de membrii de partid, Frontul Unității Socialiste cuprinde 4 milioane, iar UTC-ul are 3,5 milioane de membrii. Numărul persoanelor înscrise în sindicat se ridică la 7 milioane (din 7,5 milioane de muncitori) la care se adaugă Consiliul Național al Femeilor.

Siliți să facă parte din mai multe organizații, să plătească cotizațiile respective și să participe și la ședințe, nu e de mirare că cei care scapă din RSR, fac alergie la ideea de organizație și nu doresc decît să trăiască ...descentralizat, în afara imperativelor oricărui fel de colectivitate care ar depăși ...familia.

Comentînd înlăturarea lui Ilie Salapa, șeful Direcției centrale de statistică, dl. Gafton arată că în felul acesta Ceaușescu manevrează acoperirea propriilor sale greșeli, dînd vina pe cifrele eronate, care ar fi fost falsificate de Salapa.

*

Au mai fost înlocuiți Ilie Rădulescu, directorul Radioteleviziunii, făcînd responsabil de eșecul propagandei comuniste din ultimele luni, eșec care datează, în fapt, de acum 40 de ani. Dar în felul acesta, pedepsind pe cine unul din cînd în cînd, se lasă impresia că au fost și perioade de succes în bombardamentul ideologic.

~~~~~

Munca tinerilor a trecut, de mai mulți ani, de la denumirea de "voluntară" la cea de "patriotică". Schimbare cu schepsis prin care se anulează semnificația de benevol și se implică, pe cît de subtil pe atît de implacabil, semnificația de obligatoriu (cine se poate sustrage de la o acțiune numită "patriotică" fără să fie stigmatizat). Și într-adevăr, participarea este atît de strict urmărită încît medicii cabinetelor școlare și a celor universitare se tem să dea certificate medicale de scutire chiar în cazuri grave - rinichi deplasați, afecțiuni la coloana vertebrală, maladii cardiace, tot felul de cazuri pentru care efortul fizic este cu desăvîrșire interzis.

Devenită sistematică, munca elevilor și studenților este prevăzută cu norme egale cu cele ale adulților - practic de neîndeplinit - iar "plata", se făcea pînă nu demult, după un sistem complicat, în fapt doar simbolic, în așa fel încît, la sfîrșitul săptămînilor de trudă, tinerii trebuiau să se considere mulțumiți dacă reușeau să-și achite mizerabila porție de mîncare. În 1980, la o fermă viticolă de stat din județul Prahova, unde studențele de la Institutul de Petrol și Gaze din Ploiești au strîns via, numai cele cîteva studente care reușiseră să-și facă norma au primit în cadrul acestui sistem de plată, la sfîrșitul celor 2 săptămîni de muncă istovitoare - cîte 10 ore zilnic, inclusiv duminică - o ciocolată de 20 de gr....

La 7 mai 1984, Consiliul de Stat a dat un decret prin care stipulează condițiile în care, nu elevul sau studentul care muncește ci UASCR (Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști) și UTC-ul primesc plata pentru lucrările executate de tineri în întreprinderile socialiste. Adică, mai pe șleau, statul plătește... statul: munca și plata e organizată de stat și beneficiarul este tot statul, adică organizațiile sale politice.

Această formă de exploatare a fost aplicată în 1983 unui număr de peste 3 milioane de elevi, studenți și soldați. În 1981, costul muncii prestate de uteciști (toți tinerii sînt automat înscrși!) s-a ridicat la 10 miliarde de lei.

Decretul Consiliului de Stat din 10 august 1984 amnistiază pedepsele penale pînă la 3 ani de închisoare și grațiază pe cele pînă în 5 ani de închisoare sau re-educare, reduce cu 1/3 pedepsele între 5 și 8 ani și cu 1/5 pe cele între 8 și 10 ani.

Decretul nu se aplică celor care au săvîrșit omoruri, tilhării, violuri sau infracțiuni grave împotriva avutului obștesc, dar se aplică recidiviștilor.

În baza acestui decret vor fi eliberați toți borfașii condamnați în ultimii ani pentru furturi față de particulari și un nou val de delincvenți va invada străzile înecate în beznă ale țării, așa cum s-a întîmplat după amnistia ce a urmat cutremurului.

Această dispoziție exclude persoanele condamnate sub pretexte economice dar de fapt din motive politice - "transfer" de "vinovăție" practicat adesea în țările comuniste.

Ar trebui însă să beneficieze de decret majoritatea tinerilor condamnați pentru a fi încercat să treacă frontiera și care au în genere condamnări sub 5 ani.

~~~~~

În vara acestui an schimbul de valută la negru s-a răspîndit și mai mult în țară. Cursul variază după locul unde se afectuează schimbul: la sosire, la aeroport, pentru 100 de mărci se oferă 1 000 de lei; la hotel sau în jur, pentru aceeași sută de mărci poți primi 1 500 de lei, pe litoral ea ajunge să fie evaluată la 2 000 de lei.

Cum se lucrează "pe picior", turiștii se aleg, uneori, cu bucați de ziar sau bancnote mai mărunte, mici atenții de la bancherii de stradă și pe care le constată atunci cînd pot număra liniștiți...

Un sandvici costă 7,5 lei, un pepsi 9 lei și o citronadă 13 lei. De data aceasta nu banii sînt falși ci salamul sau licoarea.

~~~~~

La Chișinău a avut loc un simpoziom științific sovietic pe tema "Stres și acceptare". Motivele stresului? nu se găsesc alimente, nu sunt cămine pentru copii, muncitorii sînt aduși în camioane din state, muncă suplimentară obligatorie în zilele de odihnă, apa de băut în 20 de orașe este poluată, lipsă de locuințe și o singură abundență, cea a ședințelor. Nici o diferență față de RSR, parcă nici n-am fi despărțiți...

~~~~~

Congresul Bisericii Baptiste care s-a ținut în RSR, cu o participare restrînsă la cîteva sute de persoane, din cei aproape 200 000 de bapțiști din România, și-a ales noua conducere. În urma a trei voturi, a fost ales președinte Mihai Hușan, pastor din Cluj în locul fostului președinte Cornel Mara care aprobuse arestarea părintelui Calciu și era susținut de autoritățile comuniste. Vasile Talpoș (Cluj) este secretar general, Ianos Kulsar și Ioachim Madar (Oradea) vicepreședinți, Mihai Chiu (Arad) casier, Ioan Trifu (Timișoara), Ioachim Țuncea și Ion Bunaciu membrii.

Chiu este unul din membrii delegației Uniunii Baptiste care a încercat, fără rezultat, să convingă pe credincioșii din Mediaș să nu mai urmeze pe pastorii Ștef și Cocor, persecutați de securitate, ceea ce dovedește că autoritățile continuă să-și aibe pionii lor în conducerea Uniunii Baptiste.

~~~~~

Ion Cumpănașu, unul din propagandiștii cei mai activi ai PCR-ului, l-a înlocuit pe Ion Roșianu la direcția cultelor pentru a combate atît dezvoltarea sectelor protestante cît și creșterea sentimentului religios, fenomen ce se generalizează mai ales în rîndul tinerilor.

CINE SI DE CE CENZUREAZA?

La 19 iulie, Ceaușescu a acordat corespondentului diplomatic al grupului american de presă Hearst un interviu care a apărut în presa americană imediat după 19 iulie. În presa românească interviul a a fost publicat zece zile mai târziu (29 iulie) și...cenzurat!

Din versiunea publicată în țară lipsesc întrebări cum ar fi cea referitoare la numărul membrilor familiei Ceaușescu aflați în guvern, ca și răspunsul dat de tovarășul „unul singur”. Evident asta se putea spune doar pe englezește, nu și pe românește. De asemenea, întrebarea dacă URSS și-a modificat poziția în chestiunea reluării tratativelor de la Geneva ca și răspunsul lui Ceaușescu - sint de negăsit în versiunea românească.

Serban Orăscu dedică acestor diferențe un comentariu, transmis de Europa Liberă la 6 august. Autorul încearcă să-și explice motivația acestei cenzuri:

“A vorbit dl. Ceaușescu despre poziția sovietică în problema reluării negocierilor asupra rachetelor fără acoperire de la Moscova? La 23 și 24 iulie, imediat după publicarea interviului în presa americană, au apărut două comentarii ale agenției Tass. Primul comentariu, semnat de Anatoli Krassikov, dezavua pe d. Ceaușescu. Se declară, în acest prim comentariu, fără temei părerea că Uniunea Sovietică ar fi dispusă să se reîntoarcă la masa tratativelor de la Geneva în cazul în care Statele Unite se mărginesc doar să întrerupă amplasarea rachetelor lor în Europa. Al doilea comentariu Tass, semnat de cunoscutul ziarist Yuri Kornilov, este mai nuanțat. Se respinge ideea că URSS-ul ar putea să se întoarcă la masa tratativelor de la Geneva câtă vreme Statele Unite continuă să amplasaze rachete în Europa. Rezultă implicit că, odată întreruptă amplasarea rachetelor americane, sovieticii sînt gata să reia negocierile de la Geneva. Este ceea ce spusese și dl. Ceaușescu dar cu alte cuvinte. El redase deci cu exactitate punctul de vedere, modificat, al Uniunii Sovietice. De altfel, chiar declarațiile din ultima vreme ale premierului Tihonov și ministrului apărării Ustinov se referă mai vag la „înălțurarea obstacolelor” care împiedică reluarea negocierilor de la Geneva, ele nu mai menționează expres retragerea rachetelor americane deja instalate.

Deci nu poate fi vorba de o necoordonare între declarațiile făcute de dl. Ceaușescu ziaristului american și poziția sovietică. Dl. Ceaușescu a vorbit în problema rachetelor continentale, după cum se poate crede, cu autorizația, dacă nu cu mandatul expres al Moscovei. Repetatele cereri sovietice ca România să-și coordoneze politica externă cu cea sovietică au avut pare-se efect. Dl. Ceaușescu n-a mai vorbit de data aceasta ca „dizident” ci ca exponent al blocului condus de Uniunea Sovietică. Care să fie cauza pentru care versiunea Agerpres toarnă totuși apă în vin în raport cu versiunea americană a interviului? Rămîne explicația că regimul de la București a preferat să nu se arate opiniei publice românești ca purtător de cuvînt al politicii externe sovietice.”...

Ziaristul Vladimir Moraru, care a însoțit delegația românească la Olimpiadă, a cerut azil politic în SUA.

ZIUA DE 23 AUGUST 1944 NU E O ZI DE SARBATOARE!

Dl. Mircea Ioannitiu, martor al momentului de la 23 August, în calitate de secretar particular al Regelui, a evocat evenimentele de acum 40 de ani, în cursul a cinci emisiuni transmise de radio Europa Liberă. Publicăm extrase din aceste «Amintiri și reflecții»

“Înainte de a începe să descriu cele ce știu despre evenimentele ce au dus la actul de la 23 August 1944, trebuie să fac unele precizări. În ciuda celor ce s-au scris la București sau în alte părți ale lumii, partidul comunist român nu a inițiat și nu a condus acțiunea care a dus la ieșirea României din război. De asemenea, în toate publicațiile apărute sub control comunist se vorbește despre “insurecția armată română”. Nu a existat o insurecție, armată sau dezarmată. A existat un ordin regal transmis de organele militare competente de către șeful noului guvern, generalul Constantin Sănătescu. Demiterea mareșalului Antonescu s-a făcut la cererea Regelui Mihai, cînd acesta a constatat că măsurile pe care mareșalul Antonescu intenționa să le ia nu corespundeau cu situația în care se afla țara. În acțiunea sa, Regele Mihai a fost sprijinit fără rezervă de șefii partidelor majoritare, iar ordinele sale au fost urmate fără ezitare sau defecțiuni de toți comandanții de mari unități militare de pe front și din interior.(...)”

În audiența avută la Rege, Ion Antonescu a admis că situația de pe front era extrem de serioasă și că va încerca să regrezeze trupele pe linia Focșani-Nămoloasa-Galați, dar că eventual linia de rezistență vor fi Carpații.

Ne punem întrebarea ipotetică, care mulți și-au pus-o de atunci, ce s-ar fi întâmplat dacă într-adevăr linia Focșani-Nămoloasa-Galați ar fi putut reține avansarea sovietică. Desigur că s-ar fi împiedicat ocuparea Munteniei, a Olteniei, a Transilvaniei de sud, a Banatului și probabil a Dobrogei. De asemenea s-ar fi întîrziat operațiile aliaților în Balcani, și România neocupată ar fi fost supusă la masivele raiduri aeriene anglo-americane. Nefind un expert militar nu pot decît să repet părerile acelor care în 1944 erau mult mai competenți decît mine, generalii Sănătescu, Mihail, Aldea și Niculescu-Cociu care credeau că rezistența pe acea linie nu numai că era dificilă, dar mai degrabă imposibilă. Fortificațiile nu erau complet terminate, armamentul necesar lipsea, iar efectivele nu erau pe poziții. Nu se putea conta pe unitățile care se retrăgeau din Moldova să ocupe pozițiile sub ofensiva blindatelor sovietice.

Soarta războiului nu ar fi fost diferită, căci înfrîngerea armatelor germane era inevitabilă, era doar o chestiune de timp. România neocupată ar fi suferit mai mult din cauza raidurilor aeriene, iar populația din regiunea ocupată ar fi fost supusă la regimul arbitrar decis de comisarii sovietici, așa cum s-a întîmplat mai târziu în Ungaria. Negocierile pentru armistițiu ar fi fost mai dificile, căci rușii ar fi avut populația civilă din regiunea ocupată drept ostateci. Și nu era exclus ca Moscova să instaleze în acea zonă ocupată un regim comunist în frunte cu Ana Pauker. (...)

Acceptînd drept adevărată redarea oficială a dezbaterilor procesului Ion și Mihai Antonescu, din mai 1946, consta-

tăm că mareșalul recunoscînd imperativul momentului, ar fi fost gata să semneze armistițiul, ducă se aducea o serie de modificări. El credea că prin pertractare se vor putea obține îmbunătățiri. Regele și opoziția erau convinși că odată ce o parte din țară era ocupată, nu se mai putea pune problema ameliorării condițiilor ci mai degrabă o agravare a lor. În cursul dezbaterilor procesului, mareșalul Antonescu a întrebat pe Iuliu Maniu dacă își amintește de o întîlnire pe care au avut-o amîndoi la Snagov, la începutul lunii august, la care, discutînd despre problema armistițiului, el i-a spus “Domnule Maniu, eu nu pot să primesc aceste condițiuni, însă nu mă cramponez de conducerea Statului, nu vreau să fiu o piedică pentru bincle neamului românesc, bine pe care l-am urmărit.” Mihai Antonescu, în aceeași ocazie spunea: “Dl. mareșal a declarat că nu poate executa aceste condițiuni ale armistițiului, din cauza articolului 1, care prevede drept clauză întoarcerea armelor contra Germaniei.” Iuliu Maniu, tot la proces a rezumat atitudinea mareșalului Antonescu în următoarele fraze: “Punctul de vedere constant al dlui mareșal a fost și într-o conversație de atunci, de la Snagov, și în acelea anterioare, pe care le-am avut la dsa în cameră, că dînsul, ca militar, nu poate să calce un contract pe care l-a încheiat. Deci dînsul, ca general român, nu poate să se întoarcă împotriva acelor alături de care a luptat. Un punct de vedere foarte frumos dar nu politic. Punctul meu de vedere a fost că nu poate fi oprită națiunea în calea ei, pentru un cuvînt de onoare dat de cineva, fie el chiar prim ministru sau mareșal. Dacă anumite motive personale îl împiedicau pe actualul președinte al consiliului să încheie un act din punct de vedere moral, atunci altă este soluția, să dea locul altuia. Dar nu se poate ca un om de Stat să spună: ani dus țara la prăpastie, dar mi-am salvat onoarea. Nu este balanța dreaptă, să lase locul altuia”.

(...)

Între timp un grup de militari sub direcția colonelului Dămăceanu întocmea planurile pentru apărarea capitalei. Într-una din întrunirile avute la Palat cu factorii politici, Lucrățiu Pătrășcanu a anunțat că reprezentantul militar al partidului comunist este la dispoziția Regelui și a opoziției și cu permisiunea suveranului și a celorlalți reprezentanți ai partidelor politice, el ar dori să ajute în operațiile militare plănuite de comitetul militar. El ar putea să mobilizeze un număr de lucrători care ar sta la dispoziția Comandamentului militar. Pătrășcanu a anunțat că el va participa la viitoarea adunare a comitetului militar. A fost primit pentru că furniza un posibil aport de muncitori care ar putea să înlocuiască pe militari în funcțiuni necombatante. Colonelul Dămăceanu se plîngea mereu că nu avea forțele necesare pentru a îndeplini misiunea ce i se încredințase. În literatura comunistă, participa elementului comunist în comitetul militar a fost zugrăvită ca și cînd “partidul a inițiat și a condus acțiunea de eliberare”. În casa din Calea Moșilor, în noaptea de 13-14 iunie a apărut “inginerul Ceaușu”, care după mai multe luni și-a lepădat numele conspirativ și a devenit Emil Bodnăraș. La această întîlnire l-am studiat pe “inginer” cu mare atenție. Era primul comunist militant pe care îl întilneam. Pătrășcanu, pe care îl cunoscusem mai demult, nu părea a fi diferit de tipicul (urmărire în pag. 5)

(urmăre din pag.4)

profesor de liceu, cel puțin asta a fost impresia mea. Dar aci aveam de-a face cu un comunist dedicat și gata de a participa la acțiuni militare. Bodnăraș, cu toate că nu a făcut declarații sunătoare și în general a sprijinit cele spuse de Pătrășcanu, totuși mi-a făcut impresia că este capabil de acte brutale, fără a avea nici un fel de remușcări. Data viitoare când l-am văzut a fost în noaptea de 23-24 August(...)

În dimineața de 23 August am fost trezit din somn de telefonul lui Mihai Antonescu care cerea ca Regele să-l primească pe el și pe mareșal în audiență în aceea zi. Era obiceiul ca ei să vină împreună, deoarece Mihai Antonescu izbutea să domolească firea oarecum mai irascibilă a mareșalului. Regele a consimțit să-i vadă în cursul după-amiezii(...)

Era după ora trei după-amiază și vizitatorii nu sosiseră. Oare aveam de a face cu o nouă schimbare de planuri? După încă câteva momente de așteptare, iată că apare pe alea ce lega clădirea Palatului cu Casa nouă, mica vilă unde locuia Regele, Mihai Antonescu însoțit de colonelul Emilian Ionescu. Regele îl primește în salon împreună cu generalul Sănătescu. (...) În audiența cu Mihai Antonescu, Regele discută evenimentele de pe front și se interesează de cauza întârzierii mareșalului. După o jumătate de oră de conversație, Regele se întoarce în biroul său, iar Mihai Antonescu împreună cu Sănătescu se duc în biroul cancelariatului. În jurul orei patru apar din nou, de data aceasta însoțiți de Ion Antonescu, în uniformă de ofițer de cavalerie, Mihai Antonescu în ținută protocolară cu haină neagră și pantaloni vărgați. Mai târziu, colonelul Ionescu mi-a spus că atunci când mareșalul urca treptele de la intrarea Palatului, s-a împiedicat și era gata să cadă. El a interpretat-o drept un semn bun.

Cu excepția lui Emilian Ionescu, ceilalți intră în salonul din Casa Nouă, unde, după câteva clipe apare și Regele. Cum n-am fost prezent la audiență nu pot decât să repet că am aflat de la cei prezenți. Eram împreună cu generalul Aldea, cu Mocsony-Stircea și Niculescu-Buzești în biroul Regelui.

Discuția se pare că a fost destul de vie, Regele fiind iritat de întârzierea mareșalului. Ion Antonescu nu a ascuns gravitatea situației de pe front. Când Regele îl întreabă dacă nu ar fi prudent să înceapă negocieri, mareșalul declară că s-au luat anumite contacte. Dar el nu poate intra în discuții fără a avertiza pe nemți și fără a primi garanții că țara nu va fi ocupată, iar că granițele nu vor fi stabilite decât la tratatul de pace. Regele împreună cu Sănătescu menționează urgența începerii unor asemenea negocieri, la care Antonescu declină să se angajeze fără a avea în prealabil asentimentul german. Regele și Sănătescu știau că era la curent cu condițiile aliate transmise și lui Maniu. Suveranul a considerat că Antonescu nu dorea sau nu socotea că era momentul de a începe negocieri, cu toate că frontul fusese strâns și că o parte din țară era sub controlul armatei sovietice. Antonescu menționează continuarea apărării pe linia Focșani-Nămoloasa-Galați și chiar pe creștele Carpaților. Și apoi declară că fără agreementul german nu va face nici o negociere.

În aceste condiții, Regele, cu calmul său obișnuit, cu vocea domoală, declară că mareșalul nu se mai bucură de încrederea sa și că Antonescu trebuie să se considere demis. Mareșalul este surprins de vorbele Regelui, care declară că nu mai este nimic de discutat și părăsește salonul. La un semn al Regelui, maiorul Du-

mitrescu intră în încăpere însoțit de patru subofițeri, aleși mai devreme. Colonelul Ionescu se sprește în prag. Există un moment de ezitare întru cât nici unul din personajele dramei în desfășurare nu-și cunoșteau rolul. Mareșalul se uită nedumerit la Sănătescu, care ridică din umeri. Subofițerii știind că trebuie să escorteze pe cei doi Antonești la etaj, unde se afla camera unde trebuiau să-i ducă, au stat și ei înlemniți. Atunci intervine din pragul ușii Emilian Ionescu care strigă cu glas hotărât: "Executarea" prin aceasta înțelegând ca subofițerii să execute ordinele primite. În tensiunea momentului, bănuiesc că mareșalul a crezut că este vorba de execuția lui și se adresează lui Sănătescu spunând că mareșalul Antonescu nu poate fi tratat ca un bandit. Apoi urmează pe ostași de bună voie. Un moment mai târziu îl văd urcând scările urmat de Mihai Antonescu livid la față. Mareșalul, privind înapoi, strigă că miine vom fi spinzurați în piața Palatului, care, desigur, că era ultimul lucru ce l-ași fi programat pentru ziua următoare(...)

Câte ora 10 seara apare "inginerul Ceașu" care a fost prezentat Regelui de Pătrășcanu sub acest nume. El era șeful gărzilor patriotice a căror existență nu o bănuiam până atunci, și urma să sprijine acțiunile armatei în București. Au trecut multe săptămâni până când am aflat că el nu era altul decât Emil Bodnăraș, ofițer de artilerie, care cu câțiva ani înainte dezertase și fugise în Uniunea Sovietică. (...)

Spre miezul nopții i se comunică Regelui că mareșalul Antonescu ceruse hîrtie de scris ca să-și scrie testamentul și că Mihai Antonescu cerea să fie pus în legătură cu Suveranul pentru a-i comunica detalii în legătură cu tratativele pe care le ducea cu ministrul de afaceri străine al Turciei, Menemencioglu. El scrisese un lung memoriu pe care, recitîndu-l mai târziu, l-a distrus. Testamentul mareșalului a fost păstrat și se află astăzi în posesia temporară a autorului. Acest document stabilește doar împărțirea averii mareșalului și nu are conținut politic.

Tot pe la acea oră a avut loc transferul pazei mareșalului Antonescu și a lui Mihai Antonescu de sub răspunderea batalionului de gardă în mina unităților civile organizate de partidul comunist sub supravegherea "inginerului Ceașu".

S-a pus de multe ori întrebarea de ce a fost predat unui grup de comuniști sub comanda lui Emil Bodnăraș. S-au aruncat în dreapta și în stînga acuzații de trădare și s-a folosit acest incident ca o nouă dovadă că actul de la 23 August a fost inspirat de internaționala comunistă pentru a deschide zăgazul hoardelor bolșevice.

Adevărul este că hotărîrea de felul cum va fi păzit mareșalul, în cazul că va trebui arestat a fost luată câteva luni înainte de 23 August de către șefii partidelor politice împreună cu Regele. În nici un moment nu s-a pus problema executării lui. Toți participanții la ședințele de la Palat au fost de acord că soarta lui va fi decisă de noul guvern. Cu toate că în emisiunile posturilor de radio aliate se vorbea întotdeauna de lista criminalilor de război, niciodată, în cursul negocierilor de la Cairo, nu s-a menționat soarta mareșalului. Bănuiesc că acest lucru se datora englezilor care nu uitaseră că Antonescu fusese atașat militar la Londra, că acum va înțelege că războiul este pierdut și se va detașa de Hitler. Lor li se părea că realierca politică României alături de aliații tradiționali se poate face mai ușor avînd pe Antonescu la postul de comandă, căci avea în mînă arma și aparatul de stat.

Deci cînd s-a pus problema arestării lui Antonescu, s-a discutat și chestiunea reținerii lui sub pază pentru un timp mai îndelungat, pînă cînd va putea fi judecat după legile românești, în vigoare atunci. În nici un caz nu trebuia să ajungă în rîndurile armatei germane, unde ar fi putut să organizeze un guvern rebel, care ar fi creiat disensiuni în rîndurile populației și ale armatei. Comandanții de mari unități pe care Regele îi sondase în această privință au fost unanimi în a declara că misiunea armatei este de a lupta pentru apărarea patriei și nu aceea de a păzi prizonieri politici. Regele era de acord cu această poziție a militarilor.

Regele și factorii politici aveau o problemă dificilă de rezolvat, întrucît nu aveau încredere în poliție și în jandarmerie, organele statului pentru păstrarea ordinii publice care fuseseră transformate în ultimii ani în organe de vigilență împotriva oponenților regimului antonescian. În consecință, Antonescu nu putea fi încredințat nici poliției, nici jandarmeriei. Lăcreșiu Pătrășcanu a propus ca să se creeze un grup de civili, oameni de încredere din cele patru partide politice care să preia temporar paza mareșalului pînă cînd poliția și jandarmeria puteau fi reorganizate. El era gata să ofere voluntari din rîndul partidului comunist și sugera ca și celelalte partide, la rîndul lor, să facă același lucru. Atît Maniu cît și Brătianu au declarat că vor studia problema și că vor da un răspuns în viitoarea ședință. Regele a fost de acord cu această decizie, știind că este o chestiune politică ce trebuie rezolvată de partide, pînă cînd organele competente vor fi reorganizate. La ședința viitoare, atît Maniu cît și Brătianu nu găsiseră între partizanii lor, voluntari pentru această misiune. Astfel s-a adoptat ideea că acești prizonieri speciali vor fi păziți de civili, care nu vor fi intimidați de uniformă și nici de rangul celor de sub paza lor. Cum celelalte partide nu au fost capabile să furnizeze personal pentru acest corp de gardă, i-a revenit partidului comunist obligația să păzească pe cei arestați. Îmi amintesc că la cererea Regelui și a generalului Sănătescu și în prezența lui Maniu și Brătianu, Lucrețiu Pătrășcanu a dat asigurări categorice în numele său personal și al partidului comunist. El a garantat că mareșalul și ceilalți arestați vor fi tratați cu demnitate și omenie și că nimeni nu se va atînge de un fir din capul lor. Din cîte știu, nimeni nu s-a plîns de felul cum au fost tratați arestații în răstimp de aproape trei săptămîni, înainte de a fi fost predați armatei sovietice. Garanțiile date Regelui au fost respectate. Astfel s-a ajuns ca cei arestați la Palat să fie predați unui grup de comuniști sub conducerea "inginerului Ceașu" care a reapărut mai târziu în persoana lui Emil Bodnăraș. Acesta a venit prima dată la Palat în noaptea de 23-24 August cînd a înțîlnit pe Suveran tot pentru prima dată.

Sînt convins azi, după cum eram convins și acum 40 de ani, că rolul armatei nu era să ia parte la acțiuni polițienești, ci să apere frontierele și interesele țării. Singura soluție mai acceptabilă decît de a preda pe mareșal unui grup de comuniști ar fi fost ca toate partidele să participe la paza lui. Nu știu ce a făcut ca această soluție să nu fie posibilă. Din păcate, cei care aveau răspunsul la această chestiune nu mai sînt capabili să ne lămurească. Acum vreo 200 de ani, scriitorul și politicianul englez Edmund Burke a comentat într-una din cărțile sale că cele mai multe decizii politice sînt rezultatul alegerii între o alternativă dezagreabilă și

DIASPORA ORTODOXA ROMANA SI BISERICA ROMANO-CATOLICA

de D. C. AMZAR

"Masa Rotundă" organizată la Munchen, în 2 iulie 1984, de «Fundatia Culturală Română» dela Madrid și de «Asociația pentru apărarea credinței creștine în România» (tot dela Madrid) n'a fost atât de rotundă, cum au dorit-o inițiatorii.

În primul rând tema propusă a fost formulată ambiguu: «Ortodoxia și Apusul» Occidentul epocii moderne și contemporane nu se limitează la Catholicism, ci implică și Reforma cu toate confesiunile protestante. Organizatorii s'au oprit deci la Creștinismul medieval, la epoca în care Biserica Romei a desfășurat după marea Schismă dela 1054, o activitate intensă de prozelitism în Țările Române. Se gândește oare cineva la reluarea acțiunii de catolicizare din timpul lui Alexandru cel Bun în Moldova și a lui Vlaicu-Vodă în Țara Românească?

"Apusul" epocii noastre - aici ambiguitatea termenului își are locul - constă în Catholicism și Protestantism, care, împreună cu Ortodoxia Răsăritului european, formează Mișcarea Ecumenică de refacere a Bisericii apostolice, "una și nedespărțită". "Masa Rotundă" dela Munchen a făcut abstracție de Protestantism și de Mișcarea Ecumenică, în cadrul căreia au loc astăzi toate acțiunile de "apropiere" între cele trei mari confesiuni creștine. "Masa Rotundă" a făcut de asemenea abstracție de faptul că o parte din Diaspora ortodoxă română și anume Eparhia O.R. pentru Europa Centrală, care a fost reprezentată la Munchen, se află sub jurisdicția Patriarhiei Ecumenice, care la rândul ei întreține relații cu Biserica Romei și cu Bisericile protestante. Astfel stând lucrurile putem noi să ne facem independenți și să ne "apropiem" de Biserica Romei fără consimțământul expres al Patriarhiei Ecumenice?

La înființarea Eparhiei noastre, noi, Diaspora din Europa Centrală, ne-am distanțat de actuala ierarhie a Bisericii-mame, care "s'a făcut frate cu dracul", fără a ști dacă, cum și când va putea "trece puntea", dar nu ne-am despărțit de Biserica-mamă, care este în primul rând, pentru toți Românii, Biserica părinților, bunicilor și strămoșilor noștri, într-un cuvânt Biserica Neamului, pe care o știm tot atât de universală, în valabilitatea articolelor de credință, cum se crede orice biserică națională din sânul Catholicismului. Întreprinzând o "apropiere" pe cont propriu de Biserica Romei, ne-am separat de Biserica-mamă însăși, ceea ce n'a fost și nu poate fi intenția noastră.

Dacă după al doilea război mondial s'au putut menține parohiile ortodoxe care luaseră ființă înainte sau în timpul războiului și dacă a fost posibil să se înființeze și altele noi, aceasta se datorește sprijinului oferit de Consiliul Ecumenic dela Geneva tuturor preoților ortodocși rămași pe loc alături de credincioșii pe care-i păstoreau, ajutor acordat fără nici o condiție de ordin dogmatic sau canonic. Ce impresie va face la Consiliul Ecumenic și la reprezentanțele lui din toate țările cu refugiați ortodocși această opțiune a Diasporei ortodoxe române pentru Biserica Romei? Această preferință grăbită ne depășește pe noi, Românii ortodocși, după cum problema unirii Bisericilor de toate confesiunile și riturile depășește competența oricărei Biserici, indiferent de ce confesiune și rit ar fi ea.

Un alt "colț" al "Mesei Rotunde" a fost - tot o fallacia ambiguitatis - declarația Părintelui Alexandru Mircea că Sfinția Sa se simte și se consideră "ortodox", dar fără să precizeze în care din cele două sensuri ale acestui cuvânt, căci dacă s'a gândit la sensul subiectiv, cel din autointerpretarea credincioșilor de orice confesiune și religie, adică "dreptcredincios" toți fiind convinși că altă credință decât a lor (a fiecăruia dintre ei) nu le-ar fi de niciun ajutor, în acest caz declarația Părintelui Mircea pierde orice valoare de captatio benevolentiae pentru ortodocșii Bisericii de Răsărit. Dacă însă Sf.SA s'a gândit la ortodoxia în sens obiectiv, cea istorică (nu psihologică) de apartenență la Biserica Răsăritului, atunci va avea de furcă cu Dreptul Canonic al Bisericii Romano-Catolice. Mărturisirea Părintelui Mircea a fost fără îndoială sinceră și bineintenționată, dar puțin gândită și fără valoare pentru opera de unificare confesională între Răsărit și Apus.

Al treilea "colț" al "Mesei Rotunde" dela Munchen a constat în renunțarea la un program de acțiune, organizatorii mulțumindu-se cu "mărturisirea voinței de a continua această acțiune" pentru apărarea credinței noastre creștine, iarăși fără a preciza în ce-ar consta, din punct de vedere practic, această acțiune, numită în altă versiune a rezoluției propuse de Conducere și "apropiere" de Biserica Romei. Răspunsul dat de Aurelio Rauta, managerul reuniunii, a fost evasiv: "Acest punct va forma obiectul unei decizii în cadrul "Fundatiei Culturale Române" de la Madrid ..., ceea ce a transformat rezoluția finală, semnată, în unanimitate minus unu, de ortodocșii și ne-ortodocșii prezenți, într-un fel de "mandat în alb" din partea ortodocșilor (minus unu!) în favoarea "Fundatiei" dela Madrid formată din catolici, greco-catolici și ortodocși catolicizanti, în loc de a institui un comitet ad hoc alcătuit din reprezentanți ai celor două categorii de refugiați români, ortodocși și greco-catolici, respectiv ortodocși trecuți la catholicism (dacă e cazul) sau numai simpatizanți ai Bisericii Romano-Catolice, în vederea întocmirii unui program de lucru.

Ipoteza "mandatului în alb", singurul lucru de care "FCR-Madrid" a avut nevoie, e întărită de faptul că organizatorii au respins din capul locului propunerea subsemnatului la deschiderea ședinței de a face o "listă de prezență" cu numele participanților și indicarea confesiunii fiecăruia în dreptul semnăturii. Deasemenea, la sfârșit, nu s'a comunicat numărul semnăturilor și al abținerilor.

Această abilitate în formularea rezoluției finale, redusă la minimum necesar, m'a surprins cu atât mai mult cu cât necesitatea unui program concret și precis fusese subliniată în cursul discuției de Părintele Dr. Mehedințu (ortodox), precum și de Monseniorul Dr. Octavian Bârlea la sfârșit, când a fost solicitat expres de organizatorul responsabil Aurelio Rauta (nu de moderatorul Radu Budișteanu care dealfel s'a adaptat repede tacticii manageriale) să ia poziție față de o inițiativă care, în forma aceasta redusă, nu-și avea punctul de plecare la Munchen ci în Spania.

BISERICA SPIREA NOUA

Ea a fost construită în 1930 de arh. Ionescu-Berechet, în stilul Catedralei din Timișoara, la întretăierea străzii Cazarmii cu strada Uranus. Biserica era foarte frecventată de enoriașii cartierului și avea niște splendide vitralii.

Intrucât se știa deja "climatul și atmosfera" demolărilor de biserici, organele de securitate care au preluat problema organizării demolărilor, au pus dinamită iar biserica a fost pulverizată cu odoare, obiecte de cult, odăjdii, icoane, în timpul nopții. S-a motivat ulterior că explozia a fost "un accident" provocat de o conductă spartă de gaz. Afirmație ridicolă întrucât în toată regiunea unde mai toate imobilele erau demolate, conductele de gaz, electricitate și apă erau întrerupte. Demolarea a fost făcută în luna martie 1984.

BISERICA SF. ILIE

Situată pe Calea Rahovei, ea a fost construită în jurul anilor 1820 și pictată de Tattarescu. De mai multă vreme biserica era frecventată de credincioși de origine bulgară care o întrețineau cu devotament și pioasă grijă.

Când s-a auzit că este sortită demolării, enoriașii au făcut în jurul ei un gard de lemn și 24 de ore din 24 o păzeau un număr de credincioși, gata să-i anunțe pe ceilalți în caz că muncitorii de la întreprinderea de demolări ar veni. Atmosfera în cartierul demolat fiind total neprietnică, până acum 2 luni, nu se luase nici o măsură. Astfel că nu se știe dacă s-a renunțat definitiv sau numai temporar la demolarea ei.

Se constată un reviriment al sentimentului religios în toate țările blocului sovietic. Bisericile sînt pline de tineri care caută, în contextul minciunii oficializate și al opresiunii morale, să umple vidul spiritual al vieții de zi cu zi.

În România, părintele Calciu a zguduit conștiințele, dar, din păcate biserica ortodoxă, prin conducătorii ei oficiali nu dă un răspuns și o orientare nevoilor spirituale și zelului religios al credincioșilor. Așa se explică marea număr de convertiți la diversele secte protestante - mai ales la baptism - care a ajuns la cel puțin 300.000, mai mulți decît în celelalte țări din est. Ceea ce impresionează este dirzenia, fervearea lor religioasă, hotărîrea cu care se opun autorităților. În ciuda persecuțiilor ei răspîndesc biblia, organizează case de rugăciuni, baptilii au organizat o rețea de asistență mutuală pentru sprijinirea celor care sînt concediați pe motive religioase.

Organizația Keston College, din Anglia, anunță moartea preotului catolic Gheza Palfi din Odorheiu Secuiesc, în vîrstă de 43 de ani. Preotul fusese arestat în urma unei predici din ziua de Crăciun 1983, în care protestase împotriva faptului că această mare sărbătoare creștină este în RSR zi de lucru.

Interogat și bătut de Securitatea din Tîrgul Mureș, preotul a decedat, la sfîrșitul lui februarie, la spital. Certificatul de deces consemna "cancer la ficat" dar rezultatele autopsiei au revelat leziuni la ficat, în urma bătăilor.

Departamentul de Stat al Statelor Unite și-a exprimat profunda îngrijorare în urma acestui deces.

una intolerabilă. Și în acest caz am avut de-a face cu o decizie politică.

În al doilea rând, nu este corect ca astăzi când cunoaștem mai bine circumstanțele, să învinuim pe aliații occidentali de ocuparea României și a celorlalte țări din Europa răsăriteană de către forțele sovietice, că aceasta se datorește unei conspirații internaționale care a viciat voința și puterea Occidentului, sau așa ziselor acorduri secrete de la Yalta și Teheran. Este consecința operațiilor militare duse împotriva unei Germanii care lupta pe două fronturi. Este consecința dezinTEGRĂRII celei mai formidabile forțe armate aflate în centrul Europei și a vidului creat când aceasta s-a prăbușit. Nu este de mirare că Uniunea Sovietică a exploatat la maximum avantajul militar în acea parte a Europei pentru a obține și consolida câștiguri politice și pentru a ridica o Cortină de Fier de la Marea Baltică la Adriatică. Nici o putere occidentală nu era dispusă să înceapă ostilitățile împotriva Uniunii Sovietice pentru a respinge avansarea armatei roșii și pentru a anula cuceririle politice obținute în Europa răsăriteană.

Președintele Truman, deplorând situația din acea parte a lumii, scria în notele sale zilnice: Polonia, România și celelalte națiuni satelite din Europa răsăriteană au fost transformate în tabere co-

Dacă este cineva vinovat că a deschis calea spre centrul Europei Uniunii Sovietice, atunci acela este Adolf Hitler. (...) Cine este mai vinovat, cel care dă foc la o casă sau pompierii care nu sînt în stare să stingă incendiul?

Închei cu cuvintele Regelui Mihai din proclamația dată la 23 August 1944.
"Poporul nostru înțelege să fie stăpîn singur pe soarta sa. Oricine s-ar împotrivi hotărîrii noastre, liber luate și care nu atinge drepturile nimănui, este dușmanul neamului nostru... Noul guvern înseamnă începutul erei noi, în care drepturile și libertățile țării sînt garantate și vor fi respectate."

După 40 de ani trebuie să continuăm lupta pentru a atinge aceste teluri.

*La Congresul ARA, unde a prezentat
fragmente din aceste amintiri, autorul a
precizat că ele fac obiectul unui volum
în curs de apariție.

40 de ani este mult pentru poporul român dar este puțin în perspectiva istoriei.

Cît despre restaurație, ea depinde de liberarea României. Liberarea și restaurația nu pot fi realizate, în conjunctura actuală, de români singuri, ele depind de viitorul Europei. Cît despre mine, am o speranță enormă.(...)

- Care sînt pozițiile dvstră politice în cazul unei restaurații a monarhiei în România?

- Cel puțin, în ceea ce privește țara mea, sînt pentru monarhia constituțională, dar sînt în genere în favoarea acestui regim în care regele domnește și guvernul guvernează. În felul acesta, este mai greu să se poată instaura dictatura.

Poziția mea politică? Respectarea
alegerii politice a poporului pe care mo-
narhia are obligația să o apere. Și în ca-
zul restaurării monarhiei, vom fi acolo
pentru a veghea la restabilirea democra-
ției și la efectuarea de alegeri libere.(...)

— Care este personajul dvstră preferat din istoria României?

- Tatăl meu, pentru curajul său ca suveran și, după aceea, ca rege în exil. Pentru anii săi tineri în epocă, și pentru tinerețea sa de spirit de astăzi în apărarea libertăților atunci și în prezent. Avea 22 de ani când realizea Actul de la 23 August 1944, Act care, la cererea șefilor partidelor politice românești, răsturna alianța cu Germania în favoarea revenirii la alianțele tradiționale ale României, Act care, după experiența acestei epoci, a redus războiul cu 6 luni. Curaj și atunci când, un an mai târziu, în august 1945 el făcea acea "grevă regală", care a rămas proverbială, marcând în acest fel opoziția sa față de o dictatură impusă de o armată venită ca aliată dar care se comporta ca armata de ocupație...

Principesa răspunde de asemenea la alte întrebări privind plecarea familiei regale din România în 1948, viața pe care a trăit-o apoi în Occident, educația pe care a primit-o, preferințele sale artistice, istorice, legăturile pe care le are ca și familia ei cu românii specificând în mod net că nu există nici o legătură oficială sau particulară cu autoritățile actuale din România dar că menține legături cu românii care vin din țară și cu cei refugiați.

Prinsepsa care a făcut studii de sociologie, a lucrat ca cercetătoare în cadrul a diferite Universități și a lucrat de asemenea cu F.A. O. și Crucea Roșie de la Roma, cu Organizația Mondială a Sănătății din Geneva.

În paginile care urmează interviului, revista publică o seamă de fotografii și de comentarii privind atît pe Regele Mihai și familia sa, cît și pe predecesorii săi.

INTERVIUL PRINCIPESEI MARGUERITE DE HOHENZOLLERN

Revista POINT DE VUE, din 27 iulie 84 a publicat interviul luat celei mai mari dintre fetele M.S.Regelui Mihai și a Prințesei Ana de Bourbon-Parma, din care extragem următoarele:

- Doamnă, sînteți, teoretic, prințesa moștenitoare a tronului României, chiar dacă legea succesiunii la acest tron nu permite, pînă acum, dreptul femeilor la succesiune. Care este poziția dvoastră?

- Nu poziția mea ci cea a poporului român are importanță. Ducă tatăl meu poate să se reîntoarcă într-o zi în România, așa cum a părut a fi totdeauna dorința poporului român, acest popor va fi cel care va hotări dacă fata ceu mai mare a Regelui Mihai trebuie să-i urmeze într-o zi. Cît despre mine, sînt gata să mă conformez acestei hotărîri.

Tatăl meu m-a pregătit ca să-l moș-
tenesc și știu că aceasta este dorința lui.
cea mai fierbinte. Este adevărat, pe de al-
tă parte, că va trebui modificată constitu-
ția dacă voi fi acceptată ca să-l urmez la
tron, dar ea prevede procedura de urmat
pentru o asemenea reformă. În zilele

noastre problema accesului femeilor la posturi de cea mai mare răspundere nu se mai pune. Cel puțin în principiu!

În ceace privește monarhia, această problemă s-a pus de altfel foarte rar în trecut și, recent, Danemarca și-a modificat constituția pentru a permite Reginei Margareta să urmeze tatălui ei care nu a avut decât fete. (...)

Eu sînt romîncă. Născută și crescută în exil, dar romîncă în mod fundamental. În așa fel încît strig de bucurie sau de ciudă în fața televizorului cînd Nadia Comăneci, spre pildă, este în competiție sau cînd Ilie Năstase, al cărui limbaj, adesea prea puțin ales am avantajul să-l pot înțelege - participă la un meci, deoarece vorbesc românește dar nu așa de bine cum aș dori.

Să știți, de asemenea, că am un pașaport britanic după ce am fost "apatridă" și că am avut un pașaport grec dat de Regele Paul.

- Monarhia nu mai există în România de aproape 40 de ani. Cîte şanse, credeţi, că ar putea avea o restauraţie miine sau într-un răstimp mai îndepărtat sau mai apropiat?

[illegible]

= PENULTIMA ORĂ =

La tâmbălăul de la 23 August, au fost mulți chemați și puțini sosiți - cel puțin dintre cei mari, înlocuiți de reprezentanți și de urări.

Pactul de la Varșovia l-a trimis pe Honneker din RDG, pentru a coordona, pe semne, acțiunea pe care cele două guverne încearcă să o ducă pentru retragerea rachetelor SUA din RFG și neamplasarea lor în Belgia.

Li Xiannan, președintele RP Chineze și președintele Pakistanului au profitat de ocazie pentru a se întâlni la București. A venit de asemenea președintele Sudanului și a reapărut Yaser Arafat.

Deși președintele chinez nu este o personalitate de prim plan și pare specializat în vizite comemorative (a mai venit la a XX-a și a XXX-a aniversare a lui 23 August), declarațiile sale revelează interesante direcții ale politicii externe chineze. În problema rachetelor americane în Europa, "poziția noastră este identică cu cea a României." Iar poziția României este identică cu cea a URSS-ului... Inseamnă oare că pozițiile Chinei și URSS-ului se apropie? N-ar fi exclus; iată ce afirmă în continuare: "Sustinând independența și autonomia fiecărei țări socialiste, ne pronunțăm totodată pentru colaborarea internațională între țările socialiste." De altfel discursul său a început printr-o aluzie la unitatea internă redobândită în China și o alta referitoare la Mao Zedung!... lucru neobișnuit în ultima vreme, dar care se asortează cu vestea dată de agențiile de presă străină care semnalează reapariția portetelor lui Mao în China. Să fie oare semnele unor schimbări interne și a unei reapropieri între Pekin și Moscova?

În discursul său, Ceaușescu a cerut Chinei să colaboreze cu RSR-ul în cadrul ONU privind Lumea a Treia. Cum acțiunea RSR-ului este o emanație a Pactului de la Varșovia, asemenea colaborare poate ajunge departe

DREPTURILE OMULUI

Secția română a organizației IGFM (Arbeitsausschuss «Rumanien» D. 6000 Frankfurt/Main Kaiserstr. 72 tel 0611/236971) a publicat o circulară în care sfătuiește persoanele aflate în Occident și care doresc să obțină reîntregirea familiei să adreseze reclamațiile lor autorităților RSR-ului recomandat, cu răspuns plătit (pentru a avea o dovadă în demersurile ulterioare) și să alăture dispozițiile Coșului III al Actului final de la Helsinki (document care poate fi comandat la IGFM).

IGFM sfătuiește pe cei ale căror rude ce se află încă în România și doresc să plece, dar sînt persecutate și șantajate de autoritățile reseriste, să înștiințeze fără ezitare secția română a IGSM care se angajează să trateze astfel de cazuri cu discreție. Sfătuiește de asemenea, să nu se dea urmare nici unei cereri de bani. Dimpotrivă, asemenea cereri să fie imediat comunicate autorităților țării de reședință sau organizațiilor internaționale care se ocupă de Drepturile Omului.

Într-un interviu dat lui Miroslav Lazanski, expert militar jugoslav, cu ocazia unor manevre în Carpați, șeful Statului Major RSR, gen. Vasile Milea, a spus că efectivele armate se ridică la 189.500 de soldați, 1 400 de tancuri, 315 avioane și 100 de vase fluviale și maritime, la care se adaugă gărzile patriotice în număr de 900 000.

Serviciul militar durează 16 luni în armată și aviație și 30 în marină. Aceste forțe sînt pregătite atît pentru un război atomic cît și pentru unul convențional generalizat sau localizat și sînt împărțite între mari sectoare cu 15 regiuni militare și numeroase districte.

Expertul jugoslav adaugă că formația ideologică este intensă - 12 ore pe lună pentru ofițeri și gradați și 6 pentru restul trupelor. 95% din ofițeri. 75%

din subofițeri și 50% din personalul civil al armatei sînt membri de partid.

Armata română sau armata PCR-ului?

Pe teritoriul R.S. Cehoslovace va avea loc la începutul lunii septembrie 84, o aplicație a trupelor statelor participante la Tratatul de la Varșovia, a anunțat Radio București.

Din partea RSR-ului participă un stat major de mare unitate care va executa aplicația pe hartă.

"Aplicația se desfășoară cu scopul prelucrării problemelor de cooperare a statelor majore și trupelor armatelor aliate pe timpul acțiunilor de luptă comună".

La aplicație vor participa aproximativ 60. 000 de oameni.

NATURALIZARI

«Journal Officiel» din 21 iulie, 2, 14 și 19 august 1984 - publică numele următoarelor persoane care au obținut naturalizarea franceză: Bărbulescu Constantin Florian, n. la București, Bărbulescu (n. Lembrau) Sofia, n. la Independența, Bărbulescu Ion, Virgil, n. la București; Floru Robert, n. la București; Floru (n. Ioanescu) Marieta, n. la Tecuci; Grun (n. Rosen) Eugenie, n. la București; Baumann Antoine, n. la Emmental; Crainic Radu Șerban, n. la București, Crainic (n. Kottlar) Karin, n. la București; Crainic Ștefan, n. la București; Tomova Mariana, n. la București, Gherban Alexandru Cornel, n. la Oradea, Mironescu Nicolae Dan, n. la București, Mironescu (n. Ghinescu) Valentina, n. la București, Mironescu Ana-Maria, n. la București, Petrovici Pompei, Toma, Andrei, n. la Constanța, Simoniuc (n. Rosen) Liza, n. la București; Veress Ladislau, n. la Petrița; Zelghin Eduard, n. la Vatra Dornei.

DECESE

A murit, pe 31 august, la Paris, Georgeta Negri (născută Crețu), în vîrstă de 75 de ani

Pe 7 august a murit în țară Maria Martha Huzum (n. Kogălniceanu) - mama regizorului Sergiu Huzum. A fost înmormîntată în cavoul fam. de la Iași.

Longhinescu Teodor; dr. ing. Alexandru Rogoian; poetul Virgil Mazilescu; Traian N. Gafencu, arh. Stelian Catina; Florica Christescu, la 90 de ani; ing. Gh. Hurezeanu; Lia Cerchez; Eugenia Carp; Alex. Băicoianu; Maricica Deciu; dr. Nicolae Oancea; scriitorul Al.I. Ștefănescu; Gh. Gulimănescu; graficiana Maricica Cordescu; Dimescu Magdalena (n. Ghika) avocat Moscu Ctin la 86 de ani; dr. Francisc Botea; Maria Comino; preot Eugen Bărbulescu, la 96 de ani; ing. George Bellu.

Cu prilejul alegerilor în Parlamentul european, dl. Ion Rațiu a trimis în calitate de președinte al organizației sale Uniunea Românilor Liberi, o telegramă de felicitare dlui Jean-Marie Le Pen, președintele Frontului Național Francez.

Scriitorul Mircea Săndulescu și cineastul Mircea Danieliuc (despre ale cărui filme pline de curaj am mai avut ocazia să vorbim) au trimis carnetul de partid CC al PCR-ului pentru a protesta împotriva atentărilor la libertatea de creație. Este singurul mijloc de care mai dispun intelectualii români pentru a protesta împotriva politicii culturale duse de autorități, comentează ziarul francez «Le Monde», din 29 august a.c.

Prin decret prezidențial, ziua de 25 august a fost declarată zi nelucrătoare. În felul acesta vor fi 4 zile libere (23 - 26 august). Ca să nu-i răsfețe prea mult pe oamenii muncii, președintele a mai dat un decret prin care ziua de duminică 19 august a fost declarată zi lucrătoare.

le combat

Directeur : Mihai Korné

7/09/84

NUMÉRO 22

TARIF D'ABONNEMENT ANNUEL		
En Francs Français :		En d'autres monnaies, le tarif est majoré des frais bancaires d'encaissement comme suit :
FRANCE	FRF 200	DEM 100 - CHF 90 - GBP 25
EUROPE	FRF 250	
Par avion :		
AFRIQUE	FRF 300	USD 45 ou équivalent
AMÉRIQUE DU NORD	FRF 300	USD 45 ou CAD 53
ISRAËL	FRF 300	SHEKEL 2560
AMÉRIQUE DU SUD	FRF 350	USD 51 ou équivalent
AUSTRALIE	FRF 350	DOLLAR AUSTRALIEN 60

125, Bureaux de la Colline - 92213 St-Cloud - France
Téléphone : (33-1) 802.29.29 - Téléc 270152F
Commission Paritaire N° 65481 - C.C.P. : 11 341 71 A Paris

L'INDEPENDANCE ROUMAINE, UN MYTHE ORCHESTRÉ PAR MOSCOU ?

Les révélations d'un ancien officier du K.G.B.

Par Nicolette Franck («La Libre Belgique»/Bruxelles)

Un an avant de prendre le pouvoir, Ceausescu avait été instruit par Chélepine à Moscou, du rôle qui lui reviendra lorsque, désigné par le Kremlin, il succèdera à Gheorghiu-Dej. Comme son prédécesseur, il devra faire preuve d'indépendance, quand et comment on le lui indiquera. Et comme son prédécesseur, il ne pouvait qu'obéir car sans l'appui des Soviétiques, comment se hisser et se maintenir au pouvoir surtout dans un pays aussi hostile au communisme ?

L'indépendance roumaine a constitué dès le début l'un des volets de la stratégie globale du camp communiste. En 1952, Beria avait chargé les services secrets roumains de l'espionnage industriel, pièce maîtresse de la stratégie globale mise sur pied à l'époque. La stratégie globale fut maintenue à l'ère de Khrouchtchev, lorsque à l'ombre de la proclamation officielle du retour au principe léniniste d'égalité entre Etats communistes, la collaboration secrète s'intensifia. A l'époque, Chélepine dirigeait le KGB. Ce fut lui qui organisa, entre 1958 et 1960, l'utilisation du département « Désinformation » du KGB dans la stratégie globale. Il en était devenu le coordinateur depuis 1961. Pendant ce temps, le conseiller en chef du KGB en Roumanie, le colonel Skomorokhine, spécialiste non des affaires roumaines mais occidentales, françaises en particulier, aidait les Roumains à s'organiser. Comme à l'époque déjà, la politique roumaine demeure officiellement détachée de l'URSS et secrètement inféodée au « grand frère ».

Ces informations sont inscrites dans le livre « New lies for Old » (« Nouveaux mensonges pour remplacer les précédents »), par Anatoliy Golitsyn, paru cette année chez Dodd, Mead & Company, à New York. L'auteur a été condamné à mort en URSS pour sa défection mais, pour les informations que cet officier de haut rang du KGB a fournies à l'Occident, il a notamment reçu le titre rare de « Honorary Commander of the British Empire ». Golitsyn consacre tout un chapitre à ce qu'il appelle : « La cinquième opération de désinformation, l'indépendance » de la Roumanie.

Disséquant chaque manifestation d'indépendance croissante, de Gheorghiu-Dej d'abord et de Ceausescu ensuite, Golitsyn démontre la supercherie. Gheorghiu-Dej, par exemple, n'étant pas allé aux festivités marquant l'anniversaire de 70 ans de Khrouchtchev, fut considéré en Occident comme un « dissident » alors qu'il était simplement malade à ce moment-là et qu'il avait chargé son représentant de remettre au maître du Kremlin la plus haute décoration roumaine. Que Ceausescu ait resserré les liens commerciaux avec l'Ouest, encore mieux que son prédécesseur, prouve tout simplement que la décision du COMECON de juin 1962,

d'augmenter le commerce avec l'Ouest, a été appliquée avec plus de succès par la Roumanie que par ses partenaires, le jeu de son indépendance ayant abouti et sa contribution ayant ainsi été la meilleure dans l'apport de crédits à long terme, de technologie avancée, etc. Aucune des « rébellions » roumaines contre Moscou ne résiste ainsi à l'analyse de Golitsyn.

L'auteur explique l'aveuglement de l'Occident, prompt à croire les « indiscrétions » orchestrées et sourd aux nouvelles susceptibles de le désappointer, d'une part en raison des divergences historiques entre la Roumanie et l'URSS rendant crédibles d'éventuelles mésententes présentes, d'autre part parce que se berçant de l'illusion qu'une aide sélective et des encouragements politiques seraient capables d'élargir les fissures jusqu'à la désintégration du monolithe soviétique. Or, l'on sait depuis la N.E.P. de Lénine déjà, que la police secrète et l'oppression idéologique empêchent toute contamination occidentale en pays communiste.

Les buts assignés à « l'indépendance » roumaine sont nombreux. Parmi eux, la charge de promouvoir l'idée de la dissolution des blocs militaires, obtenir une aide technologique et économique plus généreuse (lors de la réconciliation avec Tito, l'URSS avait trouvé une Yougoslavie plus stable et plus riche grâce à l'aide fournie par l'Occident à ce pays rebelle), etc. La stratégie globale a besoin de la confiance occidentale en l'un des membres du camp communiste, dont on espère faire sinon un allié, du moins un affilié.

Et si ce rôle a été imparti à la Roumanie, c'est parce qu'elle est latine et a donc des affinités avec la France, l'Italie, etc., c'est aussi parce que le régime, honni à l'intérieur et méprisé de ce fait à l'extérieur, a besoin d'une politique nationaliste, indépendante, pour améliorer son image. Seulement, de peur que le patriotisme ne soit interprété par les Roumains comme un jalon sur la route de la liberté, il a été décidé d'adopter une politique à double face : à l'extérieur apparemment hétérodoxe et indépendante, à l'intérieur strictement orthodoxe, rigide et oppressive.

L'Occident et le peuple roumain sont les perdants, le camp communiste est le gagnant, dans l'opération de désinformation décrite par Anatoliy Golitsyn, qui en connaît apparemment les tenants et les aboutissants.

REJET DE LA DIVISION DE YALTA

Lors de la commémoration du 40ème anniversaire de l'insurrection de Varsovie contre l'occupation nazie, le Président des Etats Unis a déclaré que les Etats Unis « rejettent toute interprétation des accords de

Yalta qui suggère un consentement américain à la division de l'Europe en sphères d'influence.

...Nous voyons ces accords comme un engagement pris par les trois grandes puissances de rétablir la totale indépendance, et de permettre des élections libres et démocratiques dans tous les pays délivrés du nazisme après la deuxième guerre mondiale.

...Il n'y a aucune raison d'exempter l'Union Soviétique ou de nous exempter nous-mêmes de cet engagement.

Cet engagement renforce une déclaration similaire faite par le Vice-Président en septembre dernier après avoir visité la Hongrie et la Roumanie, lorsqu'il a dit : « Nous ne reconnaissons aucune division légitime de l'Europe ! »

Les Européens du Centre et de l'Est (URSS) apprécie de telle déclaration tout en espérant que ce ne sont que les premiers pas vers une politique active qui mettra fin à la division existante de notre continent.

LE PARLEMENT EUROPEEN

Le 24 juillet 1984, Mme Thome-Patenotre, agissant comme Présidente de la première session du deuxième Parlement Européen élu au suffrage universel, a déclaré, en se référant aux nations européennes qui ne sont pas encore représentées au Parlement Européen : « ...Par ailleurs, l'Europe ne doit jamais oublier qu'il y a, de l'autre côté du rideau de fer, des nations de même culture, de même tradition, auxquelles elle a été liée par l'Histoire. Nous ne devons pas les oublier. L'Europe ne peut être un monde fermé, interdit ; elle doit être une immense forme d'espérance. »...

La lettre ci-dessous a été envoyée par le Groupe de Paris à des membres du Parlement Européen en vue de leur session qui commence en septembre :

A l'occasion de l'ouverture de la deuxième législature, notre groupe a adressé le 18 juillet 1984 au Président du Parlement Européen, une lettre exprimant le sentiment des peuples de l'Europe du Centre et de l'Est (URSS) dont nous sommes issus, pour lesquels l'unité et la liberté de notre continent constituent le seul espoir.

Pour répondre à leur espoir, nous demandons que le Parlement Européen exprime la solidarité de tous les Européens avec nos peuples, ce qui serait à la fois un devoir moral et un acte politique de portée historique.

Dans cet esprit, nous avons l'honneur de vous prier de bien vouloir insérer dans l'Ordre du jour du débat qui sera consacré à l'Unité Européenne, une discussion sur la POLITIQUE A SUIVRE A L'EGARD DE L'EUROPE DU CENTRE ET DE L'EST (URSS).

En outre, nous vous prions de trouver ci-joint notre brochure 1983 qui expose la conception de notre Groupe sur ce problème.

TROIS MESSIEURS PÉNÈTRENT LE COMMUNISME

S'appropriant les succès remportés par les sportifs roumains aux jeux olympiques, le dictateur de Bucarest, Nicolae Ceausescu, a donné la demi douzaine d'interviews à des journaux du Japon, Brésil, USA, Grèce, Suisse et France. Dans le Figaro, l'interview était précédé d'un article sur six colonnes, intitulé La Roumanie ouvre un port franc ; un «Hong Kong» sur la mer Noire qui décrivait la vie dans ce pays dans des termes difficiles à concilier avec les réalités. Pour rétablir les faits, M. D. Zangfirescu et l'auteur de ces lignes ont adressé une lettre au rédacteur en chef du journal et à M. Hersant, propriétaire. La réponse de M. Miot ne laissant pas beaucoup d'espoir que cette lettre soit publiée, nous la reproduisons ci-dessous ainsi que cette réponse.

Le Figaro du 18 Août a publié en page 4 une interview de Mr.N.Ceausescu et un article signé par Mr. Jean Miot consacré à la Roumanie.

Nous ne commenterons pas les déclarations du secrétaire général du PC Roumain qui défient la vérité sur plus d'un point. Par contre, nous sommes surpris des affirmations de Mr. Miot déclarant qu'en Roumanie «on est loin de la pénurie et de la pauvreté des satellites frères». Pour l'information de vos lecteurs, nous vous précisons que le P.N.B. par habitant en 1982 en Roumanie est le plus bas de l'Europe, soit USD 2340, à l'exception de l'Albanie, (900) alors qu'il est de : 4150 en Bulgarie, 4200 en Hongrie, 2700 en Pologne, 7500 en R.D.A., 5200 en Tchécoslovaquie, 3500 en Yougoslavie et 3890 en U.R.S.S.

Votre correspondant affirme également «Les marchés sont réellement bien achalandés et on ne voit pas les queues traditionnelles à l'Est.» Cela est contraire aux dires de tous ceux qui viennent de Roumanie et que nous rencontrons régulièrement. Voici ce qu'écrit le professeur français Romain Rechou qui a enseigné à Jassy en Moldavie :

«J'habite un quartier populaire où il y a un pauvre marché où le moindre arrivage de volailles vivantes donne lieu à de sérieuses bousculades où plutôt donnait lieu : pour supprimer les bousculades, il a suffi de supprimer les arrivages.

De rares tramways chroniquement en panne. Peu de chauffage, presque pas d'eau ; l'eau froide est distribuée de 5 h à 8 h et de 16 h à 20 h, l'eau chaude de 16 h à 18 h, les jours impairs seulement.

Étalages vides, magasins fermés. Appartements sordides et surpeuplés.»

La situation est la même dans tout le pays.

Mr.Miot continue : «Le salaire moyen est de l'ordre de 2 000 F par mois. Le pain est à 1 F le kg, une chemise vaut 80 F, pour ne citer que ces repères. L'essence est aussi chère qu'en France, mais les voitures circulent en plus grand nombre que dans les autres pays du bloc de l'Est.»

En fait, voici les chiffres en lei convertis en francs au cours touristique qui semble être celui employé par Mr.Miot. Salaire mensuel moyen 2 200 lei, soit 786 FRF. Ce salaire ne concerne pas les paysans dont les revenus sont inférieurs à 1 200 lei, soit 430 FRF et cette catégorie représente encore près du tiers de la population active. Le pain coûte 2,50 lei, soit 0,88 FRF les 400 g et non le kilo, essence : 10,20 lei soit 3,64 FRF.litre.

Suivant l'annuaire statistique 1983, la Roumanie est l'avant dernier pays après la Bulgarie en ce qui concerne le nombre de voitures par habitant (41/10.000 habitants). Voici les autres chiffres pour 10.000 habitants: U.R.S.S. 49, Pologne 55, R.D.A. 108, Tchécoslovaquie 118.

Pour compléter cette image, voici quelques autres chiffres comparatifs :

Pays	A	B	C
Albanie	6,2	74	3,7
Bulgarie	16,6	186	123
Hongrie	12,5	241	262
Pologne	17,6	224	223
R.D.A.	30,4	383	342
Roumanie	10,8	140	171
Tchécoslovaquie	16,2	281	268
Yougoslavie	23,4	190	207
U.R.S.S.	21,2	490	303

A Scolarisation Etudes supérieures en %
B Nbre postes radio par 1000 habitants
C Nbre postes T.V. par 1000 habitants

En outre, l'article que vous avez publié affirme que le bilan de la Roumanie serait globalement positif, or la situation actuelle de ce pays, tout le monde le sait, est dominée par la misère chronique due au régime communiste le plus stalinien instauré en Europe de l'Est.

Nous sommes donc étonnés que vous puissiez considérer cela comme globalement positif et vous prions de bien vouloir publier cette lettre pour l'édification de vos lecteurs.

M. Korné

D. Zangfirescu

LA REPONSE DE M. MIOT

C'est avec attention que j'ai pris connaissance de votre lettre - et ce n'est point, croyez-le bien, une formule de politesse concernant l'interview du Président roumain.

Les critiques, lorsqu'elles sont constructives, nous sont utiles ; les vôtres ont ce vertu, et j'accepte volontiers le reproche que vous me faites d'avoir traité avec quelque indulgence le régime dictatorial de Ceausescu.

Quoi qu'il en soit, je tiens à préciser de quel esprit cette interview a été recueillie.

La Roumanie présente à nos yeux une qualité ; son anti-stalinisme extérieur et sa grave défaut, certes ; son stalinisme intérieur. Son souci d'indépendance vis-à-vis de Moscou est cependant fondamental, et le rapprochement entre ce pays du bloc de l'Est et la France nous semble indispensable.

C'est en pénétrant le communisme qu'il sera possible, peut-être un jour, de le transformer. La Roumanie est la seule faille existante dans ce bloc. Les Américains ne sont pas trompés, qui ont salué la délégation roumaine aux J.O. de Los-Angeles ; la Roumanie est le seul pays communiste, satellite de l'URSS, qui ait choisi de conduire librement sa politique sportive. C'est déjà un pas méritoire, même si cela n'excuse pas l'abominable totalitarisme qui y règne.

Naguère, la politique gaullienne à l'égard de la Roumanie fut inspirée par le même calcul.

De plus, nous avons rapporté de ce entretien une information importante et inédite ; l'ouverture de ce «port-franc» sur la Baltique (il s'agit en fait de la mer Noire), ce qui représente tout de même un symbole d'ouverture.

Le socialisme, hélas, vise au bonheur des générations futures mais au prix de la misère du présent. Vous me pardonnerez de ne l'avoir point souligné dans ce très court article. Peut-être parce que pour le lecteur de «FIGARO» cette affirmation est une évidence...

P.S. Nous publierons, dans les prochains jours divers «points de vue» sur cette question.

Cette réponse est surprenante. M. Miot défend l'interview qui n'était pas en cause, alors que nous rétablissions les faits présentés dans son article de manière inexacte. C'est bien M. Miot et non pas le dictateur de Bucarest qui affirme que les magasins et les marchés sont bien achalandés, alors que des queues de centaines de personnes se forment journellement, dès les premières heures de la nuit devant les magasins alimentaires pour attendre les livraisons du matin. Tout manque dans ce pays : la viande, le lait, les oeufs, le poisson et jusqu'aux fruits et légumes frais en plein été. Tout va à l'exportation !

Ce n'est pas de la politique étrangère mais bien de ces faits qu'il s'agit.

Est-ce transformer le communisme que de le présenter de cette manière aux lecteurs, même si ces derniers connaissent l'évidence ?

Quels résultats peut-on attendre de la méthode de M. Miot ?

Lors de l'interview, il accompagnait M. Michel P.Humelet qui «pénètre» le communisme de la République Socialiste de Roumanie depuis des années. Surtout comme hôte du dictateur dont il a préfacé plus d'une oeuvre de manière dithyrambique. Cela a peut-être contenté le despote mais coûte cher aux Roumains.

Serais-ce aussi pour pénétrer le communisme que l'on dit en Roumanie que M. Hersant participe aux chasses de M.Ceausescu ? Pour un chasseur ce n'est pas un titre de gloire. Pour tirer «le grand ours des Carpathes», le dictateur s'est caché dans le grenier d'une maison forestière où la bête, déjà apprivoisée, venait depuis des années manger les restes que lui laissait le garde... On n'est jamais assez prudent quand on préside aux destinées d'un régime comme celui que M.Ceausescu incarne...

Qui pénètre quoi ?!...

Ni les parties de chasse, ni les articles ou préfaces n'ont guère adoucis les dirigeants et le régime, ni détaché la Roumanie de l'emprise du Kremlin. Ce n'est pas en enjolivant les faits et en cautionnant les dirigeants que l'on transformera le communisme.

Peut-on justifier la complaisance individuelle par la raison d'Etat ?...

Les autres journaux ont aussi publié les interviews. Certains ont même supprimé les passages qui contredisaient par trop les faits. Nous n'en demandions pas tant.

Il suffit de ne pas en rajouter à la propagande de Bucarest.

Michel Korné